

KLIMATY

ŚW. ANNY

Nr 685 / 17 kwietnia 2022 ISSN 2080-0010

Niedziela Zmartwychwstania Pańskiego

LITURGIA SŁOWA

PIERWSZE CZYTANIE

Dz 10, 34a. 37-43

Czytanie z Dziejów Apostolskich: Gdy Piotr przybył do domu setnika Korneliusza w Ceza-rei, przemówił w dłuższym wywodzie: «Wie-cie, co się działo w całej Judei, począwszy od Galilei, po chrzcie, który głosił Jan. Znacnie sprawę Jezusa z Nazaretu, którego Bóg namaścił Duchem Świętym i mocą. Dlatego że Bóg był z Nim, przeszedł On, dobrze czyniąc i uzdrawiając wszystkich, którzy byli pod władzą diabła. A my jesteśmy świadkami wszystkiego, co zdziałał w ziemi żydowskiej i w Jeruzalem. Jego to zabili, zawiesiwszy na drzewie. Bóg wskrzesił Go trzeciego dnia i pozwolił Mu ukazać się nie całemu ludowi, ale nam, wybranym uprzednio przez Boga na świadków, którzy z Nim jedliśmy i piliśmy po Jego zmartwychwstaniu. On nam rozkazał ogłosić ludowi i dać świadectwo, że Bóg ustanowił Go sędzią żywych i umarłych. Wszyscy prorocy świadczą o tym, że każdy, kto w Niego wierzy, przez Jego imię otrzymuje odpuszczenie grzechów».

Oto słowo Boże

PSALM RESPONSORYJNY

Ps 118 (117), 1b-2. 16-17. 22-23

W tym dniu wspaniałym wszyscy się weselmy

Albo: Alleluja

Dziękujcie Panu, bo jest dobry, *
bo Jego łaska trwa na wieki.
Niech dom Izraela głosi: *
«Jego łaska na wieki».

Prawica Pana wzniesiona wysoko, *
prawica Pańska moc okazała.
Nie umrę, ale żyć będę *
i głosić dzieła Pana.

Kamień odrzucony przez budujących *
stał się kamieniem węgielnym.
Stało się to przez Pana *
i cudem jest w naszych oczach.

DRUGIE CZYTANIE

Kol 3, 1-4

Czytanie z Listu Świętego Pawła Apostoła do Kolosan: Bracia: Jeśli razem z Chrystusem powstałście z martwych, szukajcie tego, co w górze, gdzie przebywa Chrystus, zasiadający po prawicy Boga. Dążcie do tego, co w górze, nie do tego, co na ziemi. Umarliście bowiem i wasze życie jest ukryte z Chrystusem w Bogu. Gdy się ukaże Chrystus, nasze Życie, wtedy i wy razem z Nim ukazecie się w chwale.

Oto słowo Boże

lub

1 Kor 5, 6b-8

Czytanie z Pierwszego Listu Świętego Pawła Apostoła do Koryntian: Czyż nie wiecie, że odrobina kwasu całe ciasto zakwasza? Wyrzucicie więc stary kwas, abyście się stali nowym ciastem, bo przecież praśni jesteście. Chrystus bowiem został złożony w ofierze jako nasza Pascha. Tak przeto odprawiamy święto nasze, nie przy użyciu starego kwasu złości i przewrotności, lecz na praśnym chlebie czystości i prawdy.

Oto słowo Boże

SEKWENCJA

Niech w święto radosne Paschalnej Ofiary Składają jej wierni uwielbieni swych dary.
Odkupił swe owce Baranek bez skazy,
Pojednął nas z Ojcem i zmył grzechów zmyły.
Śmierć zwarła się z życiem i w boju,

o dziwy, Choć poległ Wódz życia, króluje dziś żywy.

Mario, ty powiedz, coś w drodze widziała?
Jam Zmartwychwstałego blask chwały ujrzała.
Żywego już Pana widziałam, grób pusty,
I świadków anielskich, i odzież, i chusty.

Zmartwychwstał już Chrystus, Pan mój i nadzieja,
A miejscem spotkania będzie Galilea.
Wiemy, żeś zmartwychwstał, że ten cud prawdziwy,
O Królu Zwycięzco, bądź nam miłościwy.

AKLAMACJA

1 Kor 5, 7b-8a

Chrystus został ofiarowany jako nasza Pascha. Odprawiamy nasze święto w Panu.

Zamiast poniższej Ewangelii można odczytać Ewangelię z Wigilii Paschalnej.

EWANGELIA

J 20, 1-9

Słowa Ewangelii według Świętego Jana: Pierwszego dnia po szabacie, wczesnym rankiem, gdy jeszcze było ciemno, Maria Magdalena udała się do grobu i zobaczyła kamień odsunięty od grobu. Pobiegnęła więc i przybyła do Szymona Piotra oraz do drugiego ucznia, którego Jezus kochał, i rzekła do nich: «Zabrano Pana z grobu i nie wiemy, gdzie Go położono». Wyszedł więc Piotr i ów drugi uczeń i szli do grobu. Biegli obydwoj razem, lecz ów drugi uczeń wyprzedził Piotra i przybył pierwszy do grobu. ▶

W Klimatach:

Zwyczaje wielkanocne	2
„Dęby Pamięci”	3
Wiarą i rozum – Fragmenty Encykliki JP II	3
Fragment Dzienniczka św. Siostry Faustyny	4
Godzina Miłosirdzia Bożego - zaproszenie na modlitwę w kościele	4

KOMENTARZ

Chrystus zmartwychwstał! Czy wierzysz w to? Jeżeli szczerze odpowiadam - TAK, to warto zobaczyć, czy to wyznanie ma wpływ na moje życie? Bo jeśli naprawdę wierzę, to Dobra Nowina, którą głosił Jezus i konkretne wskazania, które pozostawił, powinny być dla mnie najważniejszym drogowskazem drogi prawdziwego życia. Dającym im siłę do przeżywania codzienności z nadzieją pokonującą każdy lęk.

Za słowami Chrystusa, całą Jego nauką, kryje się bardzo konkretna rzeczywistość. Życie według Ewangelii i przykazań, jakie ukazuje Jezus i do którego wzywa, nie jest tylko pobożnym życzeniem, ale niesie ono w sobie moc przemiany mojego małego świata.

Chrystus Zmartwychwstał, objawiając tajemnice nowego porządku, do którego przyjęcia mnie zaprasza. Jego zapowiedzią jest pusty grób. Wraz ze śmiercią Naszego Pana, dokonuje się śmierć tego co słabe i grzeszne w nas, abyśmy mogli przyjąć to co Nowe, życie które jest ukryte z Chrystusem w Bogu. Życie, w którym jesteśmy zdolni sięgać po to co w górze, rezygnując z tego co na ziemi.

Ks. Maciej Czaplinski

▶ A kiedy się nachylił, zobaczył leżące płótna, jednakże nie wszedł do środka. Nadszedł potem także Szymon Piotr, idący za nim. Wszedł on do wnętrza grobu i ujrzawszy leżące płótna oraz chustę, która była na Jego głowie, leżącą nie razem z płótnami, ale oddzielnie zwiniętą w jednym miejscu. Wtedy wszedł do wnętrza także i ów drugi uczeń, który przybył pierwszy do grobu. Ujrzał i uwierzył. Dotąd bowiem nie rozumieli jeszcze Pisma, które mówi, że On ma powstać z martwych.

Oto słowo Pańskie

Oktawa Wielkanocna

Oktawa rozpoczyna się Wigilią Paschalną w Wielką Noc i trwa do Niedzieli Miłosierdzia Bożego. Oktawę rozumie Kościół jako jeden wielki dzień świąteczny obchodzony jeszcze przez tydzień po samej uroczystości. Oktawa Wielkanocy jest najważniejszą spośród oktaw roku liturgicznego. Każdy jej dzień jest obchodzony w randze uroczystości, dlatego Oktawa ta znosi wszelkie posty (także wstrzemięźliwość od pokarmów mięsnych).

Radość, która wybucha w Kościele z racji tego, że Chrystus zmartwychwstał, jest tak wielka, że Kościół przedłuża ją na cały tydzień. Oktawa Zmartwychwstania jest obchodzona już od III wieku, jest najważniejszą, a jednocześnie najstarszą oktawą w liturgii Kościoła. Początkowo w czasie Oktawy odbywały się szczególnie uroczyste nabożeństwa i katechezy dla dorosłych ochrzczonych w Wielką Sobotę.

Zwyczaje wielkanocne.

Wielkanoc to chrześcijańskie święto najważniejsze w całym roku liturgicznym i najradośniejsze w obrzędowym kalendarzu wsi polskiej. Obchodzimy je wiosną na pamiątkę Zmartwychwstania Chrystusa. Z Wielkanocą (i poprzedzającym ją Wielkim Postem) wiąże się wiele zwyczajów. Jedne przetrwały do dziś w dawnej postaci, inne uległy zmianom, niektóre już znikły.

Wielka Niedziela

Od XVIII w. Msze św. rezurekcyjne odprawiano o świcie. Radosne bicie dzwonów oznajmiało koniec oczekiwania na Zmartwychwstanie. Ze wszystkich stron spieszyły do świątyni całe rodziny, pieszo i furmankami.

Na początku, podobnie jak dziś, odbywała się uroczysta procesja trzykrotnie okrążająca kościół. Ludzi bywało tylu, że koniec procesji łączył się z jej początkiem. Donośny dźwięk dzwonów niósł się daleko. A potem Msza św., podczas której tłumnie przystępowano do Komunii św. Radosne Alleluja wypełniało świątynię, natomiast na zewnątrz rozlegał się huk wystrzałów z petard domowej roboty.

Skoro tylko zakończyły się Rezurekcje, ludzie w wielkim i radosnym pośpiechu udawali się do swoich domostw. Każdy gospodarz poczytywał sobie za obowiązek być pierwszym we wsi, bo to wróżyło pomyślność: kury niosły dużo jajek, w polu pięknie rosło zboże, nieniszczone przez chwasty czy szkodniki. Poganiano więc konie, chcąc się wysunąć na przód kawalkady, aby zapewnić sobie dobre zbiory.

Wchodząc do domu, witano się słowami: Chrystus zmartwychwstał! Odpowiedź brzmiała: Prawdziwie zmartwychwstał. Czy teraz o tym pamiętamy?

Uroczyste śniadanie wielkanocne rozpoczynano modlitwą, którą odmawiał gospodarz, bądź najstarsza osoba w rodzinie. Gospodarz domu, jako głowa rodziny, składał wszystkim życzenia, dzieląc święconkę na tyle części, ile osób zasiadało do stołu. W tradycji przetrwało, że w skład święconego wchodzi jaja, jako symbol odradzającego się życia, a także chleb i kielbasa oraz sól, pieprz, czasem chrzan oraz świąteczna babka. Poza tym na stole pojawiały się żurek i pieczona szynka, zaś na deser babka, sernik, mazurek. Jako główna ozdoba na środku białego obrusa, przybranego zielenią wysianego wcześniej owsa czy rzeżuchy, stał baranek zrobiony z masła albo upieczony z ciasta.

Niedziela wielkanocna była czasem spędzanym w rodzinnym gronie, raczej nie odwiedzano się ani nie przyjmowano gości. Popularna była zabawa pisankami „na wybitki”. Polegała ona na uderzaniu pisanką o pisankę - czyja się nie stłukła, ten wygrywał i zabierał pisanki swe-

go przeciwnika. Odmianą tej zabawy było turlanie pisanek po zboczach pagórka. Temu, kto miał najtrwalsze jajko, wróżyło ono szczęście na cały rok.

Dorośli odpoczywali w świątecznie wyprzątanych domostwach, pachnących świeżym bieleniem, wykrochmaloną pościelą i smakowitą wonią wielkanocnych przysmaków.

Poniedziałek Wielkanocny

Drugi dzień Świąt Wielkanocnych bywa nazywany lanym poniedziałkiem, a to z powodu dawnego zwyczaju, który przetrwał do dziś w formie nie zawsze przyjemnej. Chociaż i dawniej różnie bywało. Ten dzień nikomu nie mógł uść na sucho, ale najchętniej urządzano dyngus ładnym i lubianym pannom. Polewano je wiadrem wody, wrzucano do stawu lub pobliskiej rzeki albo chociaż do koryta do pojenia bydła. Mimo pisków, wrzasków, gonitwy, szamotaniny, śmiechu - dziewczyny chciały być oblane, bo to świadczyło o ich powodzeniu.

Zdarzało się, że dyngusiarze wpadali do chałupy wcześniej rano i podniósłszy do góry pierzynę, wiadrem zimnej wody urządzali pobudkę śpiochom. W domach bogatszych, bardziej eleganckich, polewano panie delikatnie, symbolicznie jakimś pachnidłem.

Śmigus-dyngus, niegdyś dwa odrębne zwyczaje, przetrwał do czasów współczesnych jako zwyczaj polewania się wodą i jest chyba najbardziej lubiany przez dzieci.

Dawniej w wielu wsiach w Poniedziałek Wielkanocny o świcie gospodarz wychodził na pole, aby pokropić je święconą wodą i uczyniwszy znak krzyża, wbił w ziemię krzyżyk zrobiony z palmy. Ten gest i modlitwa miały zapewnić urodzaj i pomyślność w pracy oraz ochronić zasiewy przed gradem.

Poniedziałek był także dniem odwiedzin w rodzinie i wśród przyjaciół. Po powrocie z kościoła składano sobie wizyty. Przy takiej okazji matka chrzestna przynosiła chrześniakowi w prezencie pisanki. W domu nie mogło też zabraknąć pisanek dla gości. Również pisankami obdarowywał młodzieniec

Ciemnica Pańska 2022 r.
Fot. Elżbieta Wrotek

pannę. Jeżeli dziewczyna je przyjęła i dała w zamian swoje, własnoręcznie zrobione, oznaczało to wzajemność uczuć. Był to też sposób na wykupienie się od oblania. Trzeba zaznaczyć, że niektóre pisanki stanowiły prawdziwe dzieła sztuki ludowej - szkoda, że tak nietrwałe.

Wczesnym popołudniem, po powrocie z kościoła, młodzież urządzała zabawy taneczne, które kończyły się z zapadnięciem zmroku. Jeśli dopisywała wiosenna pogoda, odbywały się na świeżym powietrzu, często na łąkach ponad Bugiem. Jeśli było chłodno, spotykano się w czymś gościnnym domu. Do tańca przygrywała miejscowa wiejska orkiestra, w której nie mogło zabraknąć skrzypki i harmonii, czasem bywał nawet bęben. Alkohol nie był potrzebny, aby dobrze się bawić.

Wiele z dawnych zwyczajów, obecnych jeszcze w pamięci naszych dziadków, odeszło w zapomnienie. Inne przetrwały, często w nieco zmienionej formie, dostosowane do zmieniających się czasów. Warto o nich pamiętać - stanowią one element kultury polskiej wsi.

Agata Wasilewska
Tygodnik Niedziela,
Edycja podlaska 13/2005

Źródło:
<https://niezbednik.niedziela.pl/artukul/654/>
Zwyczaje-wielkanocne

„Dęby Pamięci”.

Katyń ...Ocalić od zapomnienia

„Dęby Pamięci” w Dzielnicy Wilanów zostały posadzone w Powsinie nieopodal wejścia do Szkoły Podstawowej nr 104 im. Macieja Rataja, na Skwerze Franciszka Pieniaka 9 maja 2010 r. Jest ich pięć oraz stosowna tablica z nazwiskami rozstrzelanych polskich oficerów.

Dęby upamiętniają:

Ks. mjr rez. Józefa Kasprzaka
ur. 2.VII.1886 r. w Nakwieszynie zam.
Charków 1940 r.

Kpt. rez. Bronisława Wasiewicza
ur. 21.IX.1898 r. w Birczy zam. Katyń 1940 r.

Por. Stefana Latoszka ur. 23.III.1899 r.
w Powsinie zam. Ukraina 1940 r.

Por. rez. Jerzego Żaboklickiego
ur. 12.XI.1906 r. Zumia zam. Charków
1940 r.

Aspiranta PP Mariana Mazińskiego
ur. 8.XII.1900 r. Warszawa zam. Twer
1940 r.

Celem programu Katyń... Ocalić od zapomnienia jest zachowanie w pamięci pokoleń oficerów Wojska Polskiego bestialsko zamordowanych jednym strzałem w tył głowy, ofiar Katynia, Charkowa, Tweru, Bykowi ... Każdy „Dąb Pamięci” ma upamiętnić jednego z ponad 21 000 zamordowanych na rozkaz najwyższych władz radzieckich.

Program ten stwarza też wspaniałą okazję do zaszczepienia młodemu pokoleniu pamięci o tragicznej historii II wojny światowej, widzianej przez pryzmat losów konkretnego człowieka i jego najbliższych. Edukacyjny i społeczny wymiar tych działań polega także na integracji środowisk edukacyjnych, samorządowych i społeczności lokalnych poprzez zachęcanie ich do podjęcia wspólnych działań na rzecz wychowania młodzieży na świadomych i odpowiedzialnych obywateli, żyjących w poczuciu przynależności do narodu i państwa.

Jedną z instytucji wspierających tę akcję jest Instytut Pamięci Narodowej. Poza tym w programie uczestniczy ponad 3 000 instytucji z Polski i spoza jej granic, w tym:

- szkoły, ośrodki wychowawcze, placówki opiekuńcze
- komendy policji i placówki straży granicznej
- starostwa powiatowe i urzędy gmin
- parafie
- szpitale
- drużyny harcerskie
- kluby sportowe
- stowarzyszenia kombatanów
- organizacje pozarządowe
- przedsiębiorstwa
- media lokalne i ogólnopolskie

Dęby Pamięci - Skwer Franciszka Pieniaka w Powsinie.
Fot. Krzysztof Kanabus

Od 2008 r. „Dęby Pamięci” są sadzone w ramach apelu o Józefa Jońca SChP (przypr. red. który zginął w Smoleńsku), prezesa Stowarzyszenia „Parafiada” im. Świętego Józefa Kalasancjusza, realizującego ten społeczny, wspaniały program, który w sposób dynamiczny rozwijał się pod Honorowym Patronatem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej prof. Lecha Kaczyńskiego.

Krzysztof Kanabus

Instytut Pamięci Narodowej – „Katyń – Ocalić od zapomnienia”

Program „Katyń... Ocalić od zapomnienia”

Wikipedia – „Dąb Pamięci”

Wiara i rozum – cd.

ROZDZIAŁ VI WZAJEMNE ODDZIAŁYWANIE TEOLOGII I FILOZOFII Nauka wiary a wymogi rozumu filozoficznego

72. Fakt, że misja ewangelizacyjna napotkała najpierw na swej drodze filozofię grecką, nie oznacza bynajmniej, iż należy odrzucić wszelkie kontakty z innymi szkołami myślenia. Dziś, w miarę jak Ewangelia dociera do obszarów kulturowych pozostających do tej pory poza zasięgiem oddziaływania chrześcijaństwa, nowe zadania otwierają się przed inkulturacją. Nasze pokolenie staje wobec podobnych problemów, jakim musiał sprostać Kościół pierwszych wieków.

Myślę tu przede wszystkim o krajach Wschodu, niezwykle bogatych w bardzo dawne tradycje religijne i filozoficzne. Szczególnie miejsce wśród nich zajmują Indie. Z wielką duchową energią myśl hinduska poszukuje doświadczenia, które wyzwalając człowieka z ograniczeń czasu i przestrzeni miałoby wartość absolutną. W dynamice tych dążeń do wyzwolenia osadzone są wielkie systemy metafizyczne.

Zadaniem dzisiejszych chrześcijan, zwłaszcza w Indiach, jest wydobyć z tego bogatego dziedzictwa elementów zgodnych z ich wiarą, aby mogły one wzbogacić myśl chrześcijańską. W tym procesie rozeznania, inspirowanego przez soborową Deklarację *Nostra aetate*, winni kierować się określonymi kryteriami.

Pierwsze z nich to kryterium uniwersalizmu ludzkiego ducha, którego podstawowe dążenia można odnaleźć w niezmiennych postaciach w najbardziej różnorodnych kulturach. Kryterium drugie, wynikające z pierwszego, jest następujące: kiedy Kościół styka się po raz pierwszy z wielkimi kulturami, nie może wyrzec się tego, co zyskał dzięki inkulturacji w myśli grecko-lacińskiej. Odrzucając to dziedzictwo sprzeciwiłby się opatrnościowemu zamysłowi Boga, który wiedzie swój Kościół po drogach czasu i historii. To kryterium zresztą obowiązuje Kościół każdej epoki, także Kościół jutra, który będzie bogatszy o to, co zyska dzięki dzisiejszym kontaktom z kulturami wschodnimi, i z tego dziedzictwa zaczerpnie nowe wskazania, aby nawiązać owocny dialog z kulturami, jakie ludzkość zdoła wytworzyć i rozwinąć w swojej wędrówce ku przyszłości. Po trzecie wreszcie, należy zważać, aby nie mylić słusznej troski o zachowanie specyfiki i oryginalności myśli hinduskiej z poglądem, że dana tradycja kulturowa powinna pozostać zamknięta w swojej odrębności i umacniać się przez opozycję wobec innych tradycji, co byłoby przeciwstawne samej naturze ludzkiego ducha.

Wszystko co powiedzieliśmy o Indiach, doty-

czy także dziedzictwa wielkich kultur Chin, Japonii i innych krajów Azji, a także dorobku tradycyjnych kultur Afryki, rozpowszechniających głównie drogą przekazu ustnego.

73. Jak wynika z tych rozważań, pożądaną więź między teologią a filozofią należy rozpatrywać w dwukierunkowym odniesieniu: punktem wyjścia i pierwotnym źródłem dla teologii musi być zawsze słowo Boże objawione w dziejach, a ostatecznym celem nic innego jak zrozumienie tegoż słowa, stopniowo pogłębiane przez kolejne pokolenia. Z drugiej strony, skoro słowo Boże jest Prawdą (por. J 17, 17), to do lepszego zrozumienia go przyczynia się z pewnością ludzkie poszukiwanie prawdy, czyli refleksja filozoficzna, prowadzona zgodnie z właściwymi jej zasadami. Rzecz nie w tym, aby w wywodzie teologicznym posłużyć się po prostu jednym czy drugim pojęciem albo wycinkiem wybranego systemu filozoficznego; istotne jest, aby rozum osoby wierzącej wykorzystywał swoją zdolność do refleksji w poszukiwaniu prawdy, w ramach procesu, który wychodząc od słowa Bożego, zmierza do lepszego zrozumienia tego słowa. Dzięki takiej relacji ze słowem Bożym, które jest punktem wyjścia i celem, filozofia zostaje wzbogacona, ponieważ rozum odkrywa nowe i nieoczekiwane horyzonty.

Fragmenty Encykliki JP II

Ciąg dalszy w natępnym numerze Klimatów

Niedziela Zmartwychwstania Pańskiego – 17 kwietnia 2022 r.

- Kościół przeżywa dziś uroczystość Zmartwychwstania Pańskiego. Jest to największe święto Kościelne. Dziękujemy wszystkim, którzy wzięli udział w liturgii Triduum Paschalnego i przyczynili się do jej pobożnego przeżycia.
- Msze św. w dniu dzisiejszym sprawowane będą jeszcze o godz. 8.30, 10.00, 11.30, 13.00 i 18.00. Nie będzie Mszy św. o godz. 20.00.
- W Poniedziałek Wielkanocny Msze św. sprawowane będą według porządku niedzielnego: o godz. 7.00; 8.30; 10.00; 11.30; 13.00 i o 18.00. Nie będzie Mszy św. o godzinie 20.00. W tym dniu zbieramy ofiary do puszek na potrzeby Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego.
- Rozpoczęliśmy nowennę do Miłosierdzia Bożego. Koronka do Miłosierdzia Bożego dziś o godz. 17.00., po nabożeństwie modlić się będziemy za zmarłych polecanych w wypominkach rocznych. W dni powszednie, aż do następnej niedzieli.
- Koronkę do Miłosierdzia Boże będziemy odmawiali po Mszy św. o godz. 17.00.
- W następną niedzielę, 24 kwietnia Wspólnota Bożego Miłosierdzia serdecznie zaprasza wszystkich pragnących zanurzyć się w Bożym Miłosierdziu do wspólnej modlitwy o godz. 15.00., zakończonej aktem oddania się Bożemu Miłosierdziu.
- W piątek, zgodnie z przepisem kan. 1251 KPK nie obowiązuje post i można spożywać pokarmy mięsne.
- Koła Żywego Różańca zapraszają na codzienną modlitwę różańcową w intencji pokoju na świecie a zwłaszcza w Ukrainie. Modlitwę w kościele prowadzą poszczególne grupy parafialne od poniedziałku do piątku o godz. 16.30. W sobotę o godz. 11.30., a w niedzielę o godz. 14.00.
- Dziękujemy s. Jakubinie, p. Marii Zmyi, p. Hannie Czajkowskiej, p. Janowi Zygańskiemu, p. Stanisławowi Podgórnemu, p. Stanisławowi Gawrysiowi, p. Dariuszowi Bryłowi, p. Krzysztofowi Walczakowi, p. Michałowi Pyrka, za przygotowanie w tym roku Ciemnicy i Grobu Pańskiego.
- Nasza parafia włącza się w ogólnopolską akcję modlitewną „Noc walki o błogosławieństwo dla Polski”. W nocy z 22 na 23 kwietnia będziemy prosić Pana Boga o błogosławieństwo dla naszej Ojczyzny. Wspólna modlitwa rozpocznie się w piątek 22.04. br., po Mszy św. o godz. 18.00. a zakończy w sobotę 23.04. około W programie czuwania: Apel Jasnogórski, modlitwa różańcowa przed Najświętszym Sakramentem, adoracja w ciszy. O północy będzie odprawiona dodatkowa Msza św. w intencji naszej Ojczyzny. godziny 01:00. Serdecznie zapraszamy wszystkich do tego duchowego wydarzenia.

Fragment Dzienniczka św. Siostry Faustyny

Jezu utajony, życie mej duszy, (Dz 1427)
 Przedmiocie mojego gorącego pożądania,
 Nic mi miłości Twojej w sercu nie przygłuszysz,
 Tak mnie upewnia siła wzajemnego kochania.
 Jezu utajony, chwalebny zadatku mego zmartwychwstania,
 W Tobie koncentruje się całe me życie.
 Ty mnie, Hostio, uzdalniasz do wiecznego kochania,
 I wiem, że mnie kochać będziesz nawzajem, jako swe dziecko.

Rzymskokatolicka Parafia pw. św. Anny w Wilanowie

ul. Kolegiacka 1, 02-946 Warszawa
 tel./fax 22 842 18 01
 (tel. czynny w godzinach pracy kancelarii)

Kancelaria czynna:
 pn., śr., pt. - godz. 16.00 - 19.00
 wt., czw. - godz. 8.0 - 11.00

BNP Paribas Bank Polska SA
 - Oddział w Warszawie,
 ul. Konstancińska 2, 02-942 Warszawa
 Nr rachunku:
 87 1600 1374 1846 8491 8000 0001

www.parafiawilanow.pl
 e-mail: kancelaria@parafiawilanow.pl
 Facebook: @ParafiaWilanowAnna

Redakcja: ela.wrotek@gmail.com

Wydawca: Fundacja Ecclesia Villanovensis

Wspólnota Miłosierdzia Bożego i Matki Boskiej Miłosiernej

zaprasza

do odprawiania
 w dniach 15-23 kwietnia
 nowenny przed świętem
 Miłosierdzia Bożego

oraz do wspólnej modlitwy
 w niedzielę 24 kwietnia 2022 r.
 o godz. 15.00
 (Godzina Bożego Miłosierdzia)
 w naszym kościele.

Intencja różańcowa Kół Żywego Różańca

10.04. – 8.05.2022

Módlmy się za nieuleczalnie
 chorych, aby całą ufność
 i nadzieję pokładali
 w miłosierdziu Bożym.